

POČETAK

Što li me je strah od mene, noći,
Kad za sobom bos po vetrū tragam,
Da kao da me — i ima i nema —
Ko misao mi pretovari svetlošću?

I ko mi to doneše to semenje noći,
Ko suze ove milovanja, ko me to
Za prazninu jučerašnjeg prikova dana,
S krilima ukopanim u lucifersku zemlju?

Beskrajna krik se čuje,
Beskrajno oklevanje traje,
Usta su mi spaljena bolešcu nekom,
Neizrecivom istinom.

ENTERIJER

Zelena čašica s alkoholom, knjige —
Gavrani morski sa stepama mora na
krilima,
Alina koja je pošla na Pol, cvjetni usklik
Njenog vraća u mojim rečima
Po odajama zalutalim, odbačeni
Ritmovi zimnji, retortne
Pesme, drveni sat
Iz kojeg me ptica doziva.
Egzotična biljka koja dahće nemo,
Albumi sa planinskim pejzažima
U kojima se devojka neka smejava
Klečeći u travi, negde se
Čežnjiva čuje melodija, negde je
Mraz s nevidljivim prstima —
Urežujući znake azbuke neznane,
Negde je devojka iz dinastije cveća —
I ja razmišljam o sudbini Ibikusa,
Međ njegovim i mojim žralovima.

ČAS PLATANA

U park s platanim stižem kad i sumrak.
Nebo kruži granjem ko zvono
narandžasto
Pod kojim puteve dana otkrivam sebi.
Osluškujem dah voda nad kanalom
s vrbama
I mesečev šum kad barku svoju menja
Pod zašvođenom senkom mostova.
Platani sa stablima svojim muškim
Prisno okružuju me, prijatelji čutljivi,
Dok stojimo s pogledima okrenutim
k jugu
Vetar nam promiće licem kao slutnja,
Ljuljkajući nam sazvežđa kraj
slepoočnica.

Toliko je tištine u nama i oko nas,
Da čujem let prolećnih ptica nad morem
I senku tvoju vidim poljem kako trči —
Tvoj smeh onesvešćuje žuto cveća,
Svetlost cveća žutog, žutog, žutog.

U stvarima ima toliko osetljivosti,
Da čujem san nečiji kako pupi
Sa prozorima svim ka jugu otvorenim,
Sa prozorima svim otvorenim pred
suncem,
Ka žutom suncu,
Ka polju žutom,
Ka žutom smehu cveća koje si
Po odajama razasula svim.

ANGEL DUMBRAVEANU

strano lice
noći

NA TOLIKO MESTA

Na toliko mesta živim odjednom,
iznenađen
Glasovima noći. Kakva se samo
prostranstva
Groznicom sumnje otvaraju, kad stiže
žena.
I put njena obasjana i neznano
iščuduđivanje
Pred belim hramom na obali od pelenata
noći.
I žed beskrajna i luke ove u koje sada
Južno doba uplovjuje. To je onaj žagor
Kejova dana u kojima begunci ubijaju
svoje
Iščekivanje po palubama i iluzije puštaju
Niz reke ribom bogate, duž odsućnog
sna.
Al mora usnula, kojima sad mesec plovi,
Nek svoje otvore turmalinske sale,
al dajte

Himnu gladiola i butina, tišinu poljupca
U kojem ćeš čitavu zimu zasuđen biti.
A svuda je neko metalno oko otvoreno,
Svuda je jesen koja pustoši ljubav
Kojoj si se nadoao, u koju se sa zebnjom
verovao
Svuda su samo glasovi noći, himere te,
A negde je zemlja na koju nećeš stići . . .

U GODINAMA POZNIM

Da se rastanemo nećemo nikada moći mi,
lako ćemo biti daleko i od nas samih.
O, miris onaj naručja ti devojačkih,
Oči one sumračne, ko mesec bleda put.
Provešću godine u srcu svom zasuđen
s tobom,
Sa ulicama kojima su koraci naši nekad
pevali,
Sa smehom kojim sanjasmo pod jedinom
zvezdom,
Sa zemljom našom bez semenja, zemljom
suvom.

Dozivaču tebe tajno, a da misliš da te
zove more,
S drvećem dočekaču te, za me nikad da
ne saznaš,
Vetrom ljubiču te, uvećavajući
iščekivanje
U godinama našim stranim, u godinama
poznim.

DRAGOLJUB PAVLOV

strano lice
noći

KONAK

samo odjeci reski dovode me tebi
na prag tvojih slepih glatkih tama
u proleće mada pod pazuhom još inje
da tu prezimim u modroj tišini

ujutru oboje hodamo po mom srcu
ogromnom hladnom ko planina belom
uveče sneg plav lagano pada
smirujući biser ispod trepavica

noći priležu noćima herojske zore
rađaju se pre sunca poput pomorandže
misli nam sasvim hladne izbrisane
u mek obraz duboko zakopane

odnekud izranjavaju sobe i rečki zraci
vraćaju se pre sunca poput pomorandže
misli nam sasvim hladne izbrisane
u mek obraz duboko zakopane

LETNI PLJUSAK

rastrči se
smeđi tvoga grla
i klizi po meni
kao po tobogantu

■
tužan sam
zbog rođaka u planini
jer mu se sav sneg isłopio

■
Bezbržni dani
klize po svili
posle života na vrhu talasa
u ustima ostaje
ukus morske vode

BIBLIJSKO ČUDO

jedem urme
u prolaznom parku
postajem neprovidan
iz bačenog sladoleda
izbjiba vodoskok
skupljaju se
prolaznici

■
Jedna stara pesma posećuje me hodom
preko stepeništa
ne penjući se čak gubiće se slabeći sve
više
iz nje ispadaju nekakva drvena srca
rasipaju se
kao odjek mogu glasa
zasfalog u tvome grlu